

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **H. B.**
zastoupen JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem
se sídlem, Šafaříkova 666/9, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. května 2018, č. j. OAM-43/LE-LE05-LE05-2018, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného byla žádost žalobce o mezinárodní ochranu posouzena jako nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno.

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou. Ta měla původně blanketní charakter, neboť žalobce pouze bez bližšího odůvodnění namítl, že napadené rozhodnutí není zákonné, humanitární ani morální.
3. K výzvě soudu však žalobní argumentaci v podání ze dne 30. 5. 2018 upřesnil. Žalobce uvedl, že pobývá ve výkonu trestu odnětí svobody, ale v červnu 2018 by mohl být podmíněčně propuštěn. Jeho manželka a nezletilé děti se nacházejí v Sýrii. Zdůraznil, že v Sýrii probíhá velmi krutá občanská válka, která je vedena mezi příslušníky jednotlivých muslimských frakcí a díky tomu panuje v celé oblasti velmi vážná humanitární krize. Žalobce je křesťan, přičemž proti křesťanům je na území Sýrie vedena genocida. Ač žalovaný o této skutečnosti věděl, nezohlednil ji. Dle žalobce jsou si této skutečnosti všechny vyspělé státy vědomy a nikdo se do Sýrie nevydává.
4. V další části uvedeného podání se žalobce, i za použití informací získaných z činnosti mezinárodních organizací, věnoval popisu situace v Sýrii ve vztahu k diskriminaci křesťanů. Ta podle něho sílí, křesťané se čím dál častěji stávají terčem únosů a jiné majetkové a násilné trestné činnosti.
5. Za stěžejní proto považoval udělení humanitárního azylu, neboť to mu umožní žít se svou rodinou v České republice a vyhnou se nebezpečí nelidského strádání anebo i smrti.
6. Žalobce tvrdil, že v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany speciálně na všechny tyto skutečnosti upozornil, avšak žalovaný je do svého posuzování vůbec nezahrnul. Proto nesouhlasil s tím, že jeho žádost byla posouzena jako nepřípustná a řízení bylo zastaveno. Jednalo se dle něho o novou skutečnost, která nebyla bez jeho zavinění zkoumána. Přitom tyto skutečnosti měly a musely být žalovanému známy i z jeho úřední činnosti. V návaznosti na to zopakoval, že dle jeho přesvědčení splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.
7. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci. V průběhu již třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany totiž žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovně vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů žalobcova odchodu z vlasti a jeho obav z návratu do vlasti.
9. Následně žalovaný provedl rekapitulaci dosavadních řízení o žádostech žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud považuje za příléhavé tyto skutečnosti v úplnosti popsat již v této kapitole, neboť by tak stejně musel učinit v dalších částech odůvodnění tohoto rozsudku. Ze správního spisu ověřil, že informace uvedené žalovaným jsou správné a zakládají se na skutečnosti.
10. Žalobce svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-17/LE-LE05-2013, podal dne 22. 1. 2013. Dne 28. 6. 2013 vydal správní orgán rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 4. 7. 2013 a kterým jmenovanému byla udělena mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany na dobu 1 roku. Následně dne 2. 6. 2014 požádal o prodloužení doby, na niž mu byla mezinárodní ochrana udělena, a ta mu byla prodloužena, a to o dva roky. Protože však posléze před

uplynutím doby, na kterou byla doplňková ochrana udělena, nepožádal o její prodloužení, udělená doplňková ochrana uplynutím doby, na kterou byla udělena, tedy dne 4. 7. 2016, zanikla.

11. Dne 5. 8. 2016 podal žalobce v České republice svou druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-108/LE-LE05-2016. V rozhodnutí ze dne 14. 8. 2017, kterým jmenovanému nebyl udělen azyl dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, správní orgán zároveň konstatoval, že doplňkovou ochranu nelze udělit pro existenci důvodů dle § 15a zákona o azylu. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 8. 2017. Žalobce nevyužil možnosti opravných prostředků.
12. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 9T 7/2015 ze dne 21. 12. 2015, který nabyl právní moci dne 25. 4. 2016 rozhodnutím Vrchního soudu v Praze sp. zn. 11 To 21/2016 ze dne 25. 4. 2016 o zamítnutí odvolání, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, 3 písm. c), odst. 4 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a přečinu krádeže dle § 205 odst. 1, 3 trestního zákoníku a byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody na dobu 5 let.
13. Žalovaný dále uvedl, že v řízení posoudil důvody současné žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předešlých správních řízení ve věci mezinárodní ochrany. Po té byl nucen konstatovat, že žalobce uvádí naprosto stejné důvody své žádosti o mezinárodní ochranu a motivy své neochoty vrátit se do Sýrie, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. obavu z tamního ozbrojeného konfliktu a snahu o sloučení své rodiny, která se z České republiky vrátila zpět do Sýrie. Jedinou novou informací, kterou v nynějším řízení žalobce uvedl, je jeho tvrzení, že od roku 1980 byl členem politické strany BAAS vládnoucí v Sýrii. V této souvislosti však neuvedl naprosto žádnou obavu. Žalovaný navíc uzavřel, že se nejedná o novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť ji žalobce mohl a měl uvést již v předchozích řízeních, protože tato je mu evidentně známa již od roku 1980. Žalobce však v předchozích řízeních tvrdil, že není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Nejde tedy o skutečnost, která nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení bez vlastního zavinění cizince.
14. K žalobcem nově uváděným skutečnostem, a to k blíže nespecifikovaným problémům v případě nedobrovolného návratu do Sýrie a faktu, že by si žalobce chtěl na území České republiky legalizovat pobyt, a údajné nemožnosti vyřídit si prodloužení svého cestovního dokladu, žalovaný uvedl, že ačkoliv se z části jedná o nové skutečnosti, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, nejedná se o nové skutečnosti, které by dle § 11a odst. 1 zákona o azylu způsobily přípustnost opakované žádosti o mezinárodní ochranu, neboť v jejich případě není splněna druhá podmínka, za jejíhož splnění by opakovaná žádost dle § 11a odst. 1 mohla být posuzována jakožto přípustná, a sice že dle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nová skutečnost musí zároveň svědčit o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Je zjevné, že žalobcova snaha o legalizaci pobytu a snaha pracovat v České republice je z hlediska posouzení hrozby pronásledování či vážné újmy v zemi původu

zcela irelevantní. Nemůže tak ani založit důvod pro přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

15. Pokud jde o údajné problémy, kterým by dle svého tvrzení mohl být žalobce vystaven v případě vyhoštění do Sýrie, pak pro takovou obavu není v případě žalobce nejmenší důvod, neboť mu nebyl uložen trest vyhoštění a bezesporu má možnost se vycestovat z České republiky sám a dobrovolně. Žalobce přitom sám prohlásil, že pokud by cestoval sám a dobrovolně, naprosto žádným problémům by při návratu do vlasti nečelil. Ale ani v případě nedobrovolného návratu, resp. návratu v podobě vyhoštění s eskortou, která však v současnosti jmenovanému nehrozí, by se nejednalo o důvod k udělení azylu, neboť důvody případných problémů, které ani žalobce nijak nespecifikoval, by nespádaly pod důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, neboť by nesouvisely s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo se zastáváním určitých politických názorů.
16. A i v případě, že by dosahovaly úrovně vážné újmy, nemohly by být důvodem pro udělení doplňkové ochrany, jelikož výše jmenovaný žadatel je z této možnosti dle § 15a zákona o azylu vyloučen. Údajná nemožnost vyřízení nového cestovního dokladu, či prodloužení platnosti stávajícího, pak důvodem pro udělení azylu není. Z výpovědi žalobce nadto ani nevyplývá, že by syrský zastupitelský úřad odmítl záležitost žalobce řešit, neboť jmenovaného pouze informoval, že nelze cestovní doklad prodloužit, dokud je jmenovaný ve výkonu trestu, a že žádost o prodloužení dokladu má podat po jeho ukončení.
17. Jde – li o situaci v zemi původu žalobce, pak žalovaný na základě jím shromážděných podkladů v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany (tedy od srpna 2017), nedošlo v Sýrii k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a která by svědčila o tom, že by žalobce ve vlasti mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Současně je též zřejmé, že nadále trvají také důvody vylučující udělení doplňkové ochrany podle § 15a zákona o azylu.
18. Žalovaný proto závěrem vyjádření navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Jednání soudu

19. Při jednání soudu dne 12. 3. 2019 setrvali účastníci řízení v podstatě na svých dosavadních vyjádřeních a postojích.
20. Zástupce žalobce konstatoval, že podstatou žalobních námitek je tvrzení, že v zemi svého původu je žalobce ohrožen v případě návratu na životě a zdraví, neboť zde trvá genocida a to ve vztahu k obyvatelům křesťanského vyznání, mezi něž žalobce patří.
21. Pověřená pracovnice žalovaného namítla, že pokud jde o žalobcovo tvrzení, že důvody, pro které se obává návratu do vlasti, vycházejí ze skutečnosti, že je křesťanem, byly žalobcem vzneseny až v doplnění žaloby. V průběhu správního řízení tuto skutečnost nikde nenamítal. Stejně tak nenamítal, že se obává války.
22. Zástupce žalobce závěrem zdůraznil, že návrat žalobce do země původu je z důvodu jeho křesťanského vyznání život ohrožující, neboť v Sýrii jsou křesťané vražděni, a nelze se proti tomu domoci účinné ochrany.

V. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „s. ř. s.“).
24. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
25. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
26. Dle odst. 2 téže normy je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
27. V souvislosti s uvedenou právní úpravou, která na posouzení žalobcovy opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 3. 2018 dopadá, považuje krajský soud za vhodné úvodem předejít i některé závěry vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu, na které ostatně příležitostně odkazoval i žalovaný (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
28. Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu je správní orgán povinen uvést zdůvodněný závěr o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
29. Ve svém usnesení ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 57/2017 – 52, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit pouze tehdy, uvedl-li žadatel nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*

30. Za vhodné považuje krajský soud připomenout snad ještě závěry Nejvyššího správního soudu prezentované v jeho rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009 – 66, kdy konstatoval, že „[p]ro posouzení otázky, zda se v daném případě skutečně jedná o novou skutečnost, je podstatné především srovnání důvodů obou stěžovatelských žádostí,“ a odkázal rovněž na závěry svého rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, dle nichž „ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí [...]“.
31. Krajský soud ještě předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
32. Z obsahu správního spisu krajský soud ověřil, že žalobce v řízeních o jeho předcházejících žádostech o udělení mezinárodní ochrany odůvodňoval svůj postup tím, že v Sýrii probíhá ozbrojený konflikt a že má obavu z možného povolání k výkonu vojenské služby. Tvrdil, že nemá žádné politické přesvědčení, že se nikdy nijak veřejně neangažoval a že nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Uváděl sice, že je křesťanského vyznání, ale nikdy (ani během řízení v roce 2013, ani během řízení probíhajícího v letech 2016-2017) byl pouze náznakem neuvedl, že by důvodem pro jeho odchod z vlasti a důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany měly být problémy související s jeho křesťanským vyznáním.
33. Ostatně nic takového žalobce netvrdil ani ve své třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané v březnu 2018, v níž svoje křesťanské vyznání sice opět uvedl, ale dále se již této skutečnosti vůbec nevěnoval. Tu podával v době, kdy byl ještě ve výkonu trestu odnětí svobody a obával se, že po propuštění nebude mít legální titul pro pobyt na území České republiky. Přitom by chtěl, aby za ním do České republiky přijela rodina a byli spolu. Vrátit se do Sýrie přes syrskou ambasádu považoval za nemožné, protože má propadlý pas a byl důstojníkem syrské armády. Pokud by se vrátil nedobrovolně, např. pokud by byl deportovaný, byl by to dle něho obrovský problém. Pokud by se vrátil sám dobrovolně, to by problém nebyl. Syrskou ambasádu kontaktoval kvůli prodloužení pasu, ale řekli mu, že to má řešit, až bude na svobodě.
34. Při seznámení se s podklady rozhodnutí dne 7. 5. 2018 žalobce zopakoval, že hlavní důvod jeho žádosti je, aby tu získal pobyt a mohl sem dostat svoji rodinu. Jako bývalý důstojník syrské armády dostával on a jeho manželka od státu důchod, ze kterého žili. Ale poslední 2 roky se důchod již nevyplácí, tak nemají z čeho žít. V Damašku se navíc stále střílí, nedávno zasáhla školu v jejich oblasti nějaká střela a kamarádka jeho dcery přišla o nohu.

35. S tvrzením, že by po svém návratu do země původu mohl být perzekuován v důsledku svého křesťanského vyznání, přišel žalobce až v doplnění žaloby ze dne 30. 5. 2018. Nutno říci, že ačkoliv v tomto podání se žalobce věnoval obecně postavení křesťanů v Sýrii, nikterak nekonkretizoval, čeho se při návratu do vlasti v souvislosti se svým křesťanským vyznáním obává on, jeho tvrzení zůstala ve zcela obecné rovině. Co je však podstatné, žalobci bezpochyby nic nebránilo v tom, aby tvrzení, že důvody jeho odchodu ze země původu souvisely nějak s jeho náboženským vyznáním nebo že by se právě z toho důvodu obával návratu do vlasti, vznesl již v předchozích řízeních o svých žádostech o udělení mezinárodní ochrany.
36. Žádné takové obavy ale žalobce v žádné ze svých (tří) žádostí (tedy ani v té nyní projednávané), ani v průběhu správních řízení o nich, neuvedl, ani (byť třeba okrajově) nezmínil. Ostatně to je také důvod, proč se k této skutečnosti nevyjadřoval ani žalovaný v přezkoumávaném rozhodnutí. Pokud tedy s takovým tvrzením přichází až v doplnění žaloby proti napadenému rozhodnutí (a nelze přehlédnout, že v časové návaznosti na skutečnost, že se v té době nechal zastupovat obecným zmocněncem), působí takové tvrzení značně nevěrohodně až účelově. Ovšem podstatné je, jak krajský soud opakuje, že tuto (dnes nově tvrzenou) skutečnost mohl žalobce uplatnit již v předchozích žádostech.
37. Pokud jde o nové skutečnosti, které uvedl žalobce v nyní posuzované žádosti o mezinárodní ochranu z března 2018, pak skutečnost, že byl od roku 1980 členem politické strany BAAS, mohl rovněž uvést v předchozích žádostech, v tom mu jistě nic nebránilo. S touto nově uvedenou skutečností navíc žalobce nespojuje žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
38. Pokud jde o nové skutečnosti spočívající v tvrzení o propadlém pasu, či v tvrzení o problémech v případě nedobrovolného návratu do vlasti, pak krajský soud plně souhlasí se závěry žalovaného, že tyto skutečnosti nesvědčí o tom, že by žalobce mohl být ve své vlasti pronásledován z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma dle § 14a téhož zákona. V podrobnostech odkazuje krajský soud na ty pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí, v nichž se žalovaný touto problematikou podrobně zabývá (závěr str. 4 a úvod str. 5).
39. Žalovaný se také v souladu se shora uvedenými judikatorními závěry neopomněl zabývat tím, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ze správního spisu je zřejmé, že za tím účelem shromáždil dostatek podkladů (Výroční zpráva organizace Amnesty International 2018 ze dne 22. 2. 2018, Výroční zpráva organizace Human Rights Watch 2018 ze dne 18. 1. 2018, zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky - UNHCR Posuzování mezinárodní ochrany ve vztahu k lidem prchajícím ze syrské arabské republiky – aktualizace z listopadu 2017, informace OAMP Ministerstva vnitra ČR Syráská arabská republika – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 4. 1. 2018), z nichž plyne, že v zemi původu žalobce nedošlo od srpna 2017, kdy bylo meritorně rozhodnuto o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, k takovým změnám, které by mohly představovat novou skutečnost ve smyslu citovaného ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Tyto podklady jsou aktuální i v současnosti. Oproti době, kdy byly vypracovány, navíc dochází v Sýrii k uklidnění předcházejícího několikaletého ozbrojeného konfliktu, neboť ozbrojené síly tzv. Islámského státu jsou téměř poraženy.

40. Velmi příhodně také žalovaný připomenul, že v případě žalobce trvají důvody vylučující udělení doplňkové ochrany z důvodů vymezených v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, podle něhož doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že se cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, dopustil vážného zločinu. Této problematice se žalovaný podrobně věnoval ve svém rozhodnutí o předcházející žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 8. 2017, č. j. OAM-108/LE-LE05-LE05-2013.
41. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud neshledal důvody pro opakované meritorní posuzování žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve shodě s ním také krajský soud uzavírá, že žalobce neuvedl žádnou novu skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovně hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do ní.
42. V souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu tedy žalovaný posoudil správně opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany z března 2018 jako nepřípustnou a řízení o ní dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.
43. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl, tohoto svého práva se však při jednání soudu výslovně vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. března 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce